TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2008 m. gruodžio 18 d.*

Byloje C-16/06 P

dėl 2006 m. sausio 12 d. pagal Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo,

Les Éditions Albert René Sàrl, įsteigta Paryžiuje (Prancūzija), atstovaujama *Rechtsanwalt* J. Pagenberg,

apeliantė,

dalyvaujant kitai proceso šaliai:

Vidaus rinkos derinimo tarnybai (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) (VRDT), atstovaujamai G. Schneider,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

Orange A/S, įsteigtai Kopenhagoje (Danija), atstovaujamai *advokat* J. Balling,

įstojusiai į bylą šaliai pirmojoje instancijoje,

* Proceso kalba: anglų.

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas P. Jann, teisėjai A. Tizzano, A. Borg Barthet, M. Ilešič ir E. Levits (pranešėjas),

generalinė advokatė V. Trstenjak,
posėdžio sekretorius J. Swedenborg, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2007 m. spalio 25 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2007 m. lapkričio 29 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Savo apeliaciniu skundu bendrovė *Les Éditions Albert René Sàrl* (toliau – apeliantė) prašo panaikinti 2005 m. spalio 27 d. Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Les Éditions Albert René prieš VRDT – Orange (MOBILIX)* (T-336/03, Rink. p. II-4667, toliau – skundžiamas sprendimas), kuriuo šis teismas atmetė jos ieškinį dėl 2003 m. liepos 14 d. Vidaus rinkos derinimo tarnybos (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) (VRDT) ketvirtosios apeliacinės tarybos sprendimo (byla R 0559/2002-4, toliau – ginčijamas sprendimas), susijusio su apeliantės, kuri yra

ankstesnio prekių ženklo OBELIX savininkė, protestu dėl žodinio žymens MOBILIX įregistravimo kaip Bendrijos prekių ženklo.

Teisinis pagrindas

2 1993 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 11, 1994, p. 1), iš dalies pakeisto 1994 m. gruodžio 22 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 3288/94 (OL L 349, p. 83, toliau – Reglamentas Nr. 40/94), 8 straipsnyje „Santykiniai atsisakymo registruoti prekių ženklą pagrindai“ numatyta:

„1. Ankstesnio prekių ženklo savininkui užprotestavus, prekių ženklas, kurį įregistruoti buvo paduota paraiška, neregistruojamas:

<…>

b) jeigu dėl savo panašumo į ankstesnį prekių ženklą ar tapatumo jam arba dėl prekių ar paslaugų, kurioms prekių ženklai yra skirti, panašumo ar tapatumo yra galimybė suklaidinti visuomenę toje teritorijoje, kurioje ankstesnis prekių ženklas yra apsaugotas; suklaidinimo galimybė apima ir galimybę sieti su ankstesniu prekių ženklu.

2. Šio straipsnio 1 dalyje nurodyti ankstesni prekių ženklai reiškia:

a) tokius prekių ženklus, kurių įregistravimo paraiškos padavimo data yra ankstesnė už Bendrijos prekių ženklo įregistravimo paraiškos padavimo datą, prireikus atsižvelgiant į šiems prekių ženklams prašomus suteikti prioritetus:

i) Bendrijos prekių ženklus;

<…>

c) prekių ženklai, kurie paraiškų įregistruoti Bendrijos prekių ženklą padavimo dieną arba atitinkamais atvejais – prašymo suteikti prioritetą paraiškai įregistruoti Bendrijos prekių ženklą pateikimo dieną Paryžiaus konvencijos 6 bis straipsnyje vartojamų žodžių plačiai žinomi prasme valstybėje narėje yra plačiai žinomi.

<…>

5. Be to, ankstesnio prekių ženklo savininkui (šio straipsnio 2 dalies prasme) užprotestavus, pareikštas registruoti prekių ženklas neregistruojamas, jeigu jis yra tapatus ankstesniam prekių ženklui arba panašus į jį, ir turi būti registruojamas prekėms arba paslaugoms, kurios nėra panašios į tas, kurioms yra įregistruotas ankstesnis prekių ženklas, jeigu, kalbant apie ankstesnį Bendrijos prekių ženklą, pareikštas registruoti prekių ženklas turi gerą vardą Bendrijoje arba, kalbant apie ankstesnį nacionalinį prekių ženklą, pareikštas registruoti prekių ženklas turi gerą vardą

toje valstybėje narėje ir jeigu dėl prekių ženklo vartojimo be rimtos priežasties gali atsirasti galimybė nesąžiningai įgyti pranašumą arba pakenkti ankstesnio prekių ženklo išskirtinumui ar jo geram vardui.“

3 Pagal to paties reglamento 63 straipsnį „Skundai Teisingumo Teismui“:

„1. Teisingumo Teismui galima skųsti Apeliacinės tarybos sprendimus dėl apeliacijų.

2. Skundą galima pateikti dėl kompetencijos stokos, dėl esminio procedūrinio reikalavimo pažeidimo, dėl Sutarties, šio reglamento arba bet kurios su jos taikymu susijusios teisės normos pažeidimo ar piktnaudžiavimo įgaliojimais.

3. Teisingumo Teismas turi teisę panaikinti arba pakeisti ginčijamą sprendimą.

4. Byloje gali dalyvauti bet kuri Apeliacinėje taryboje vykusios procedūros šalis, kuriai jos sprendimas turėjo neigiamų padarinių.

<…>“

4 Reglamento Nr. 40/94 74 straipsnis „Faktų nagrinėjimas VRDT iniciatyva“ suformuluotas taip:

„1. Procedūrų metu VRDT faktus nagrinėja savo iniciatyva; tačiau procedūros dėl atsisakymo registruoti paraiškas santykinių pagrindų atveju Tarnyba nagrinėja tiktai šalių nurodytus faktus, įrodymus bei argumentus bei siekiamą reikalavimų patenkinimo būdą.

2. VRDT gali neatsižvelgti į faktus ar įrodymus, kurie nebuvo pateikti laiku.“

5 Pagal minėto reglamento 76 straipsnio „Įrodymų pateikimas“ 1 dalį:

„Kiekviename VRDT nagrinėjime įrodymų pateikimo ir gavimo priemonės yra:

<…>

b) prašymai pateikti informaciją;

c) dokumentų ir įrodymų pateikimas;

<…>“

6 Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 135 straipsnio 4 dalyje numatyta, kad „šalių pareiškimais negalima pakeisti Apeliacinės tarybos išnagrinėtos bylos ginčo dalyko“.

Ginčo aplinkybės

7 1997 m. lapkričio 7 d. *Orange A/S* (toliau – *Orange*), remdamasi Reglamentu Nr. 40/94, pateikė VRDT paraišką įregistruoti žodinį žymenį MOBILIX kaip Bendrijos prekių ženklą.

8 Prekės ir paslaugos, kurioms buvo prašoma šios registracijos, priklauso peržiūrėtos ir iš dalies pakeistos 1957 m. birželio 15 d. Nicos sutarties dėl tarptautinės prekių ir paslaugų

klasifikacijos ženklams registruoti 9, 16, 35, 37, 38 ir 42 klasėms ir pagal kiekvieną iš jų atitinka tokį apibūdinimą:

— „telekomunikacijų, įskaitant telefono ryšį, aparatai, instrumentai bei įranga, telefonai ir mobilieji telefonai, įskaitant antenas ir parabolinius reflektorius, akumuliatoriai ir baterijos, transformatoriai ir konvektoriai, koduotuvai ir dekoderiai, užkoduotos kortelės ir kortelės kodavimui, telefono kortelės, signalizacijos ir mokymo aparatai bei prietaisai, elektroniniai telefonų katalogai, visų nurodytų prekių dalys ir reikmenys (nepriklausantys kitoms klasėms)“, priklausantys 9 klasei;

— „telefono kortelės“, priklausančios 16 klasei;

— „automatinių atsakiklių paslaugos (laikinai nesantiems klientams), konsultacijos ir pagalba valdymo ir komercinės veiklos vadybos klausimais, konsultacijos ir pagalba komercinių užduočių atlikimo klausimais“, priklausančios 35 klasei;

— „telefonų įrengimas ir taisymas, statyba, taisymas ir įrengimas“, priklausantys 37 klasei;

— „telekomunikacijos, įskaitant informaciją apie telekomunikacijas, pranešimai telefonu ir telegrafu, pranešimai kompiuterio ekrane ir mobiliaisiais telefonais, perdavimas faksu, radijo ir televizijos programų transliavimas, įskaitant transliavimą kabeline televizija ir internetu, žinučių perdavimas, žinučių perdavimo aparatų, telekomunikacijų aparatų, įskaitant telefono aparatus, nuoma“, priklausantys 38 klasei;

— „mokslo ir pramonės tyrimai, inžinerija, įskaitant infrastruktūros ir telekomunikacijų, ypač telefono ryšio, įrangos projektavimą, kompiuterių programavimas, kūrimas, programinės įrangos priežiūra ir atnaujinimas, kompiuterių ir kompiuterinių programų nuoma“, priklausantys 42 klasei.

9 Dėl minėtos paraiškos įregistruoti apeliantė pateikė protestą, kurį grindė šiomis su žodžiu OBELIX susijusiomis ankstesnėmis teisėmis:

— registruotu ankstesniu prekių ženklu, kurį saugo 1996 m. balandžio 1 d. Bendrijos prekių ženklo registracija Nr. 16 154 toliau pateikiamoms prekėms ir paslaugoms:

— „elektrotechniniai, elektroniniai, fotografijos, kinematografijos, optiniai ir mokymo aparatai ir prietaisai (išskyrus projektorius), priklausantys 9 klasei, elektroniniai žaidimai su arba be ekrano, kompiuteriai, programų moduliai, į duomenų laikmenas įrašytos kompiuterinės programos, ypač video žaidimai“, priklausantys 9 klasei;

— „popierius, kartonas ir jų gaminiai, spaudiniai (priskirti 16 klasei), laikraščiai ir žurnalai, knygos; įrišimo medžiagos (įrišimo siūlai, drobės ir medžiagos); fotoprekės ir reikmenys; raštinės reikmenys, raštinės ir spaudinių lipniosios medžiagos; dailininkų reikmenys (reikmenys piešimui, tapybai ir modeliavimui); teptukai; rašomosios mašinėlės ir biuro reikmenys (išskyrus baldus) bei biuro įrenginiai ir aparatūra (priskirti 16 klasei); mokomoji medžiaga ir vaizdinės priemonės (išskyrus aparatūrą); plastikinės pakavimo medžiagos, nepriskirtos prie kitų klasių; šriftai; klišės“, priklausantys 16 klasei;

— „žaidimai ir žaislai; gimnastikos ir sporto reikmenys (priskirti 28 klasei); Kalėdų eglučių papuošalai“, priklausantys 28 klasei;

— „marketingas ir reklama“, priklausantys 35 klasei;

— „filmų demonstravimas, gamyba, nuoma; knygų ir straipsnių išleidimas; mokymas ir pramogos; mugių ir parodų organizavimas; populiarios šventės, atrakcionų parkų eksploatavimas, tiesioginių muzikinių spektaklių ir konferencijų kūrimas; architektūrinių imitacijų išdėstymas ir istoriniai ir kultūriniai bei folkloriniai spektakliai“, priklausantys 41 klasei;

— „apgyvendinimas ir maitinimo paslaugos; fotografija; vertimai, autorių teisių vadyba ir naudojimas; intelektinės nuosavybės naudojimas“, priklausantys 42 klasei.

— plačiai žinomu visose valstybėse narėse ankstesniu prekių ženklu 9, 16, 28, 35, 41 ir 42 klasių prekėms ir paslaugoms.

10 VRDT vykusi procedūra trumpai aprašoma skundžiamo Pirmosios instancijos teismo sprendimo 6–8 punktuose:

„6. Protestui pagrįsti ieškovė nurodo, kad egzistuoja galimybė supainioti Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalies b punkto ir 8 straipsnio 2 dalies prasme.

7. 2002 m. gegužės 30 d. Sprendimu Protestų skyrius protestą atmetė ir leido vykdyti Bendrijos prekių ženklo paraiškos registracijos procedūrą <…>. Nurodęs, jog nebuvo įtikinamai įrodyta, kad ankstesnis prekių ženklas buvo plačiai žinomas, Protestų skyrius nusprendė, jog prekių ženklai, atsižvelgiant į jų visumą, yra nepanašūs. Yra tam tikras skambėjimo panašumas, bet jį atsveria prekių ženklų vizualus aspektas ir ypač labai skirtingos jais perteikiamos sąvokos <…>. Be to, ankstesnis prekių ženklas greičiausiai būtų siejamas su garsiu animacinio filmo personažu, o tai konceptualiu požiūriu jį dar labiau atskirtų nuo prašomo įregistruoti prekių ženklo.

8. <…> ieškovei pateikus apeliaciją, <…> Ketvirtoji apeliacinė taryba priėmė (ginčijamą sprendimą). Ji iš dalies panaikino Protestų skyriaus sprendimą. Pirmiausia Apeliacinė taryba patikslino, kad protestą reikia laikyti grindžiamu tik galimybe supainioti. Taip pat ji nurodė, kad galima pastebėti tam tikrą prekių ženklų panašumą. Dėl prekių ir paslaugų palyginimo Apeliacinė taryba nurodė, kad Bendrijos prekių ženklo paraiškoje nurodyti „signalizacijos ir mokymo aparatai ir prietaisai“ bei su ankstesne registracija susiję „optiniai ir mokymo aparatai ir prietaisai“, priskiriami 9 klasei, yra panašūs. Tokią pačią išvadą ji priėjo Bendrijos prekių ženklo paraiškoje nurodytų 35 klasės paslaugų, vadinamų „konsultacijos ir pagalba valdymo ir komercinės veiklos vadybos klausimais, konsultacijos ir pagalba komercinių užduočių atlikimo klausimais“, ir su ankstesne registracija susijusių paslaugų „marketingas ir reklama“ atžvilgiu. Apeliacinė taryba nusprendė, kad dėl to, jog egzistuoja, pirma, nagrinėjamų žymenų, antra, specifinių prekių ir paslaugų tam tikras panašumas, yra galimybė suklaidinti atitinkamą visuomenę. Taigi ji

atmetė Bendrijos prekių ženklo paraišką (šių) prekių bei paslaugų atžvilgiu ir patenkino ją likusių prekių ir paslaugų atžvilgiu.“

Ieškinys Pirmosios instancijos teisme ir skundžiamas sprendimas

11 2003 m. spalio 1 d. Pirmosios instancijos teismo kanceliarijoje pateiktu ieškiniu apeliantė prašė panaikinti ginčijamą sprendimą nurodydama tris pagrindus, susijusius su, pirma, Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalies b punkto ir 2 straipsnio pažeidimu, antra, šio reglamento 8 straipsnio 5 dalies pažeidimu ir, trečia, to paties reglamento 74 straipsnio pažeidimu.

12 Per posėdį apeliantė papildomai paprašė grąžinti bylą nagrinėti VRDT ketvirtajai apeliacinei tarybai, kad ji galėtų įrodyti, jog jos prekių ženklas turi gerą vardą Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 5 dalies prasme.

13 Skundžiamo sprendimo 15 ir 16 punktuose Pirmosios instancijos teismas pirmiausiai patikrino penkių prie ieškinio pridedamų dokumentų, kuriais siekiama įrodyti žodinio žymens OBELIX žinomumą, priimtinumą. Konstatavęs, kad šie dokumentai nebuvo pateikti per procedūrą VRDT, Pirmosios instancijos teismas juos pripažino nepriimtinais tiek, kiek jų priėmimas prieštarautų jo procedūros reglamento 135 straipsnio 4 daliai.

14 Remdamasis Reglamento Nr. 40/94 63 ir 74 straipsniais ir savo procedūros reglamento 135 straipsniu Pirmosios instancijos teismas pripažino nepriimtinu pagrindą, susijusį su Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 5 dalies pažeidimu.

15 Skundžiamo sprendimo 20 punkte Pirmosios instancijos teismas pažymėjo, kad apeliantė Apeliacinėje taryboje visiškai neprašė galimo minėtos 8 straipsnio 5 dalies taikymo, ir todėl pastaroji šio klausimo nenagrinėjo. Jis konstatavo, kad jeigu apeliantė proteste dėl paraiškos įregistruoti prekių ženklą ir minėtoje Apeliacinėje taryboje rėmėsi savo ankstesnio prekių ženklo geru vardu, tai buvo tik minėto reglamento 8 straipsnio 1 dalies b punkto taikymo kontekste, t. y. siekiant pagrįsti galimybę suklaidinti atitinkamą visuomenę.

16 Galiausiai remdamasis savo procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalimi Pirmosios instancijos teismas pripažino nepriimtinu per posėdį pateiktą reikalavimą.

17 Kalbant apie esmę, skundžiamo sprendimo 32–36 punktuose Pirmosios instancijos teismas atliko apeliantės nurodyto pagrindo, susijusio su Reglamento Nr. 40/94 74 straipsnio pažeidimu, pagrįstumo patikrinimą, kuriuo teigiama, kad, nesant *Orange* prieštaravimų, Apeliacinė taryba turėjo remtis aplinkybe, jog prekių ženklas OBELIX turi gerą vardą.

18 Skundžiamo sprendimo 34 punkte Pirmosios instancijos teismas nusprendė, jog Reglamento Nr. 40/94 74 straipsnio 1 dalis neturi būti aiškinama taip, jog VRDT privalo laikyti įrodytais vienos šalies pateiktus argumentus, kurių neginčijo kita procedūros šalis.

19 Skundžiamo sprendimo 35 punkte jis konstatavo, jog šiuo atveju nei Protestų skyrius, nei Apeliacinė taryba nemanė, kad apeliantė faktais ir įrodymais įtikinamai pagrindė teisinį vertinimą, kuriuo ji rėmėsi, t. y. neįregistruoto žymens žinomumą ir įregistruoto žymens ryškų skiriamąjį požymį. Todėl skundžiamo sprendimo 36 punkte Pirmosios instancijos teismas pripažino šį pagrindą nepagrįstu.

20 Skundžiamo sprendimo 53–88 punktuose Pirmosios instancijos teismas išanalizavo Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalies b punkto ir 2 straipsnio pažeidimu grindžiamą apeliantės nurodytą pagrindą.

21 Kalbant apie nagrinėjamų prekių ir paslaugų panašumą, Pirmosios instancijos teismas atmetė apeliantės argumentą, kad visos paraiškoje įregistruoti Bendrijos prekių ženklą nurodytos prekės, priklausančios 9 ir 16 klasėms, turi prekių, kurioms skirtas ankstesnis prekių ženklas, pagrindines sudedamąsias dalis, skundžiamo sprendimo 61 punkte pripažindamas, jog paprasčiausios aplinkybės, kad nurodyta prekė naudojama kaip kitos prekės detalė arba sudedamoji dalis, neužtenka įrodyti, kad galutinės prekės, apimančios šias sudedamąsias dalis, yra panašios, nes jų rūšis, paskirtis ir atitinkami klientai gali būti visiškai skirtingi. Be to, skundžiamo sprendimo 63 punkte Pirmosios instancijos teismas nurodė, jog plačiu prekių ir paslaugų, kurioms skirta ankstesnė registracija, sąrašu apeliantė neturėtų remtis kaip argumentu, leidžiančiu patvirtinti labai didelį panašumą arba *a fortiori* tapatumą paraiškoje įregistruoti nurodytoms prekėms.

22 Skundžiamo sprendimo 66–70 punktuose Pirmosios instancijos teismas atmetė ir apeliantės argumentus, kuriais siekiama įrodyti, jog paraiškoje įregistruoti Bendrijos prekių ženklą nurodytos paslaugos, priklausančios 35, 37, 38 ir 42 klasėms, yra panašios į tas, kurios saugomos ankstesniu prekių ženklu, tačiau pripažino vieną išimtį. Iš tikrųjų, Pirmosios instancijos teismo nuomone, „kompiuterių ir kompiuterinių programų nuoma“ (42 klasė), nurodyta Bendrijos prekių ženklo paraiškoje, ir apeliantės „kompiuteriai“ bei „į duomenų laikmenas įrašytos kompiuterinės programos“ (9 klasė) yra panašūs dėl to, kad yra vieni kitus papildantys.

23 Dėl nagrinėjamų žymenų palyginimo skundžiamo sprendimo 75 ir 76 punktuose Pirmosios instancijos teismas manė, kad nors abu žymenys turi vienodą raidžių junginį „OB“ ir galūnę „LIX“, jiems būdingi tam tikri dideli vizualūs skirtumai, pavyzdžiui, po junginio „OB“ einančios raidės, žodžių pradžia bei ilgis. Priminęs, kad paprastai

vartotojo dėmesys labiausiai krypsta į žodžio pradžią, Pirmosios instancijos teismas padarė išvadą, jog „nagrinėjami žymenys vizualiai yra nepanašūs arba kad jie yra tik labai mažai panašūs vizualiai“.

24 Palyginęs žymenis fonetiškai, skundžiamo sprendimo 77 ir 78 punktuose Pirmosios instancijos teismas konstatavo, kad šiuo atžvilgiu jiems būdingas tam tikras panašumas.

25 Dėl konceptualaus palyginimo skundžiamo sprendimo 79 punkte Pirmosios instancijos teismas konstatavo, kad nors žodis OBELIX buvo įregistruotas kaip žodinis prekių ženklas, paprasta visuomenė jį lengvai susietų su personažu iš komiksų serijos, todėl labai mažai tikėtina, kad visuomenė supainios šį žodį su daugiau ar mažiau panašiais žodžiais.

26 Skundžiamo sprendimo 80 ir 81 punktuose Pirmosios instancijos teismas nusprendė, jog kadangi žodinis žymuo OBELIX atitinkamos visuomenės požiūriu turi aiškią ir apibrėžtą reikšmę, kurią ši visuomenė gali tuoj pat suvokti, nagrinėjamų žymenų konceptualūs skirtumai gali nuslopinti fonetinius panašumus bei nurodytus galimus vizualius minėtų žymenų panašumus.

27 Dėl galimybės supainioti skundžiamo sprendimo 82 punkte Pirmosios instancijos teismas nurodė, kad „nagrinėjamų žymenų skirtumų užtenka, kad būtų panaikinta galimybė suklaidinti tikslinę visuomenę, nes tokia galimybė preziumuoja, kumuliatyviai, gana didelį nagrinėjamų prekių ženklų panašumo laipsnį ir šiais prekių ženklais ženklinamų prekių ir paslaugų panašumo laipsnį“.

28 Todėl skundžiamo sprendimo 83 ir 84 punktuose Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad tokiomis aplinkybėmis Apeliacinės tarybos vertinimas dėl ankstesnio prekių ženklo skiriamojo požymio ir apeliantės tvirtinimai dėl šio prekių ženklo gero vardo nedaro įtakos Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalies b punkto taikymui.

29 Pagaliau skundžiamo sprendimo 85 punkte konstatuodamas, kad apeliantė negali remtis jokia išimtine teise dėl priesagos „ix“ naudojimo, Pirmosios instancijos teismas atmetė jos argumentą, jog dėl to, kad priesaga yra tokia, visiškai suprantama, jog žodis MOBILIX nepastebimai įsiterpia į prekių ženklų šeimą, kurią sudaro „Astérix“ serijos personažai, ir kad jis būtų suvokiamas kaip kilęs iš žodžio OBELIX.

30 Taigi konstatavęs, kad netenkinama viena iš sąlygų, būtinų Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalies b punktui taikyti, ir kad todėl nėra galimybės supainioti prašomą įregistruoti prekių ženklą ir ankstesnį prekių ženklą, Pirmosios instancijos teismas apeliantės pateiktą ieškinį atmetė.

Dėl apeliacinio skundo

31 Savo apeliaciniame skunde, kuris grindžiamas šešiais pagrindais, apeliantė Teisingumo Teismo prašo panaikinti ginčijamą ir skundžiamą sprendimus, atmesti paraišką įregistruoti žodinį žymenį MOBILIX Nr. 671396 visų prekių ir paslaugų, kurioms prašoma registracijos, atžvilgiu ir priteisti iš VRDT bylinėjimosi išlaidas, patirtas per procesus Pirmosios instancijos teisme ir Teisingumo Teisme. Papildomai apeliantė Teisingumo Teismo prašo panaikinti skundžiamą sprendimą ir grąžinti bylą iš naujo nagrinėti Pirmosios instancijos teismui.

32 VRDT prašo atmesti apeliacinį skundą ir priteisti iš apeliantės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl pirmojo pagrindo, susijusio su Reglamento Nr. 40/94 63 straipsnio ir Bendrijos administracinės bei procesinės teisės taisyklių pažeidimu (reformato in pejus)

Šalių argumentai

33 Pirmuoju pagrindu apeliantė kaltina Pirmosios instancijos teismą tuo, kad jis pažeidė Reglamento Nr. 40/94 63 straipsnį ir, pažeisdamas Bendrijos administracinės bei procesinės teisės taisykles, atliko *reformato in pejus* nusprendęs, priešingai nei numatyta ginčijamame sprendime ir apeliantės nenaudai, kad nagrinėjami žymenys yra nepanašūs, nors jų panašumo klausimas nebuvo Pirmosios instancijos teisme nagrinėjamo ginčo dalykas, todėl šis teismas neturėjo kompetencijos nagrinėti šį klausimą.

34 Remdamasi Reglamento Nr. 40/94 63 taisyklės 4 dalimi apeliantė skundė tik tą ginčijamo sprendimo dalį, kuria nebuvo patenkinti jos reikalavimai – todėl ginčijo tik Apeliacinės tarybos atsisakymą nagrinėti protestą pagal Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 5 dalį – atsižvelgti į prekių ženklo OBELIX skiriamąjį požymį ir gerą vardą bei išvadą, susijusią su prekių ir paslaugų, žymimų ginčijamais prekių ženklais, panašumo nebuvimu.

35 Apeliacinės tarybos išvados, susijusios su nagrinėjamų žymenų panašumu, Pirmosios instancijos teisme neginčijo nei apeliantė, nei *Orange*, kita procedūros Apeliacinėje

taryboje šalis. Kalbant apie VRDT, nors ji neprivalo sistemingai ginti ginčijamo sprendimo, ji neturi įgaliojimų pakeisti Pirmosios instancijos teisme nagrinėjimo ginčo dalyko ieškinį pateikusio asmens nenaudai.

36 VRDT nuomone, kadangi apeliantė ginčijo Apeliacinės tarybos išvadas, susijusias su galimybe supainioti, ir kadangi nagrinėjamų žymenų panašumas yra viena iš Apeliacinės tarybos patvirtintų aplinkybių, Pirmosios instancijos teismas privalo, siekdamas patikrinti Apeliacinės tarybos išvadų teisėtumą Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalies b punkto atžvilgiu, patikrinti vertinimą, kurį pastaroji atliko lygindama nagrinėjamus žymenis. Todėl Pirmosios instancijos teismas buvo kompetentingas nagrinėti minėtų žymenų panašumą.

37 Dėl *reformato in pejus* draudimo principo pažeidimo VRDT tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas nepakeitė ginčijamo sprendimo, kuriuo Apeliacinė taryba iš dalies patenkino protestą, todėl apeliantės situacija nepablogėjo, palyginti su buvusia iki ieškinio pateikimo Pirmosios instancijos teisme.

Teisingumo Teismo vertinimas

38 Pagal Reglamento Nr. 40/94 63 straipsnio 2 dalį Pirmosios instancijos teismas turi įvertinti VRDT apeliacinių tarybų sprendimų teisėtumą patikrindamas, kaip šios taikė Bendrijos teisę, atsižvelgiant, be kita ko, į minėtoms taryboms nurodytas aplinkybes (žr. šiuo klausimu 2007 m. spalio 4 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Naipes Heraclio Fournier prieš VRDT*, C-311/05 P, 38 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką).

39 Taigi remdamasis Reglamento Nr. 40/94 63 straipsniu, kurio išaiškinimą pateikė Teisingumo Teismas, Pirmosios instancijos teismas gali atlikti pilną VRDT apeliacinių tarybų sprendimo teisėtumo kontrolę, kad nustatytų, ar šios apeliacinės tarybos teisiniu

požiūriu teisingai kvalifikavo ginčo aplinkybes (žr. šiuo klausimu minėto sprendimo *Naipes Heraclio Fournier prieš VRDT* 39 punktą) arba ar minėtoms apeliacinėms taryboms pateiktų faktinių aplinkybių vertinimas nėra klaidingas.

40 Reikia pažymėti, kad Pirmosios instancijos teisme apeliantė nurodė, jog VRDT ketvirtoji apeliacinė taryba pažeidė Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalies b punktą ir 2 straipsnį.

41 Kalbėdama apie šį pagrindą apeliantė rėmėsi nagrinėjamų žymenų panašumo klausimu. Kaip matyti iš skundžiamo sprendimo 8 ir 47–49 punktų, kai Apeliacinė taryba patvirtino tam tikrą šių žymenų panašumą, apeliantė nurodė, kad iš tikrųjų jie yra labai panašūs, siekdama, kad būtų konstatuotas didesnis nei Apeliacinės tarybos konstatuotas panašumas.

42 Todėl, kaip savo išvados 41 punkte nurodo ir generalinė advokatė, pati apeliantė nagrinėjamų žymenų panašumo klausimą įtraukė į Pirmosios instancijos teisme nagrinėjamo ginčo dalyką.

43 Dėl galimybės supainioti apeliantė nurodo, kad jeigu atsižvelgiama į prekių panašumo, žymenų panašumo ir ankstesnio prekių ženklo skiriamojo požymio tarpusavio priklausomybę, prekių ženklų skirtumai tapačių prekių ir paslaugų bei daugiausia labai panašių prekių ir paslaugų srityje nėra pakankami, kad būtų išvengta, pavyzdžiui, garsinės painiavos, turint omenyje ankstesnio prekių ženklo žinomumą.

44 Taigi šiuo atžvilgiu reikia nurodyti, jog Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalies b punkto taikymo tikslais galimybė suklaidinti reiškia, kad prašomas registruoti prekių ženklas yra tapatus arba panašus į ankstesnį prekių ženklą ir kad paraiškoje įregistruoti nurodytos prekės arba paslaugos yra tapačios arba panašios į tas, kurioms buvo įregistruotas ankstesnis prekių ženklas. Šios sąlygos yra kumuliacinės (žr. 2004 m. spalio 12 d. Sprendimo *Vedial prieš VRDT*, C-106/03 P, Rink. p. I-9573, 51 punktą bei 2007 m. rugsėjo 13 d. Sprendimo *Ponte Finanziaria F.M.G Textile* (anksčiau – *Marine Enterprise Projects*), C-234/06 P, Rink., p. I-7333, 48 punktas).

45 Visuomenės suklaidinimo galimybė turi būti visapusiškai vertinama atsižvelgiant į visus konkrečiam atvejui svarbius veiksnius (2007 m. kovo 15 d. Sprendimo *T.I.M.E. ART prieš VRDT*, C-171/06 P, 33 punktas).

46 Šis visapusiškas galimybės supainioti vertinimas reiškia, kad veiksniams, į kuriuos atsižvelgiama, ypač prekių ženklų panašumui ir jais žymimų prekių ar paslaugų panašumui, būdinga tam tikra tarpusavio priklausomybė. Taigi mažą prekių ar paslaugų panašumo laipsnį gali kompensuoti didelis prekių ženklų panašumo laipsnis, ir atvirkščiai (žr. minėto sprendimo *T.I.M.E. ART prieš VRDT* 35 punktą ir dėl 1988 m. gruodžio 21 d. Pirmosios Tarybos direktyvos 89/104/EEB valstybių narių įstatymams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti (OL L 40, 1989, p. 1) – 1998 m. rugsėjo 9 d. Sprendimo *Canon*, C-39/97, Rink. p. I-5507, 17 punktą bei 1999 m. birželio 17 d. Sprendimo *Lloyd Schuhfabrik Meyer*, C-342/97, Rink. p. I-3819, 19 punktą).

47 Kadangi apeliantė ginčijo Apeliacinės tarybos vertinimą, susijusį su galimybe supainioti, remdamasi veiksniais, į kuriuos atsižvelgiama, ypač prekių ženklų panašumui ir jais žymimų prekių ar paslaugų panašumui būdinga tam tikra tarpusavio priklausomybe, Pirmosios instancijos teismas buvo kompetentingas tikrinti Apeliacinės tarybos atliktą nagrinėjamų žymenų panašumo vertinimą.

48 Iš tikrųjų, kai Pirmosios instancijos teismas turi įvertinti VRDT apeliacinės tarybos sprendimo teisėtumą, jam neprivalomas šios tarybos klaidingai atliktas faktinių aplinkybių vertinimas tiek, kiek jis yra išvadų, kurių teisėtumas ginčijamas Pirmosios instancijos teisme, dalis.

49 Pagaliau kalbant apie apeliantės nurodytą *reformatio in pejus* draudimo principą, net ir darant prielaidą, kad tokiu principu gali būti remiamasi per VRDT apeliacinės tarybos sprendimų teisėtumo kontrolės procedūrą, pakanka nurodyti, jog konstatuodamas galimybės supainioti nebuvimą ir atmesdamas apeliantės ieškinį Pirmosios instancijos teismas paliko galioti ginčijamą sprendimą. Todėl, kalbant apie ginčijamą sprendimą, nors juo nebuvo patenkinti apeliantės reikalavimai, jos situacija, priėmus skundžiamą sprendimą, nepablogėjo, palyginti su buvusia iki ieškinio pateikimo.

50 Iš to išplaukia, kad pirmąjį pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Dėl antrojo pagrindo, susijusio su Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalies b punkto pažeidimu

Dėl antrojo pagrindo pirmos dalies

— Šalių argumentai

51 Antrojo pagrindo pirma dalimi apeliantė nurodo, kad vertindamas prekių ir paslaugų, žymimų prekių ženklais, dėl kurių kilo ginčas, panašumą Pirmosios instancijos teismas pažeidė Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalies b punktą.

52 Pirma, apeliantė kaltina Pirmosios instancijos teismą tuo, kad siekdamas nustatyti, ar atitinkamos prekės ir paslaugos yra panašios, jis rėmėsi klaidingu teisiniu kriterijumi. Apeliantė tvirtina, kad jas reikėjo lyginti darant prielaidą, jog prekių ženklai, dėl kurių kilo ginčas, yra tapatūs ir kad ankstesniam prekių ženklui būdingas labai ryškus skiriamasis požymis arba kad jis turi gerą vardą.

53 Antra, apeliantė ginčija minėtų prekių ir minėtų paslaugų panašumo konkrečių vertinimų, kuriuos atliko Pirmosios instancijos teismas, nuoseklumą ir pagrįstumą.

54 Dėl prekių, žymimų prekių ženklu MOBILIX ir nurodytų 9 bei 16 klasėse, bei toms pačioms klasėms priklausančių „Obelix“ prekių ženklu žymimų prekių palyginimo apeliantė nurodo, jog Pirmosios instancijos teismas akivaizdžiai klaidingai interpretavo šių prekių sąrašus juos iškraipydamas. Iš tikrųjų skundžiamo sprendimo 62 punkte pateikti Pirmosios instancijos teismo tvirtinimai, susiję su šiais sąrašais, yra neteisingi ir prieštarauja patiems šiems sąrašams bei paties Pirmosios instancijos teismo tvirtinimams, pateiktiems skundžiamo sprendimo 63 punkte.

55 Apeliantė nurodo, kad skundžiamo sprendimo 62 punkte proceso kalba pateiktas tvirtinimas „That list of goods and services is close to that which is claimed in the Community trade mark“ prieštarauja išvadai, jog ankstesniu prekių ženklu saugomos prekės ir prekės, kurioms skirtas prašomas įregistruoti prekių ženklas, yra nepanašios.

56 Pagaliau apeliantė tvirtina, jog Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą skundžiamo sprendimo 64 punkte pritardamas klaidingam Apeliacinės tarybos vertinimui, kad paraiškoje įregistruoti Bendrijos prekių ženklą nurodytos prekės, priklausančios 9 ir 16 klasėms, neįtrauktos į per ankstesnę registraciją plačiai suformuluotą prekių ir paslaugų sąrašą. Be to, Pirmosios instancijos teismas nepakankamai atsakė į apeliantės argumentą, susijusį su tuo, kad prekių ženklo MOBILIX paraiškoje nurodytos prekės priklauso „elektrotechniniams, elektroniniams aparatams ir prietaisams“, kuriems skirtas prekių ženklas OBELIX, ir, be kita ko, neatliko šių prekių panašumo analizės.

57 Dėl paraiškoje įregistruoti Bendrijos prekių ženklą nurodytų prekių, priklausančių 35, 37, 38 ir 42 klasėms, ir prekių, kurioms skirtas prekių ženklas „Obelix“, palyginimo reikia nurodyti, kad Pirmosios instancijos teismas suklydo skundžiamo sprendimo 70 punkte konstatavęs, kad šios prekės ir paslaugos yra nepanašios.

58 Toks konstatavimas prieštarauja skundžiamo sprendimo 68 punkte pateiktam Pirmosios instancijos teismo konstatavimui, kad prekių ženklo paraiškoje nurodytoms 38 klasės paslaugoms ir ankstesnės teisės saugomoms 41 klasės paslaugoms būdingas tik mažas panašumas, ir yra klaidingas, nes 41 klasės paslaugos „filmų demonstravimas, gamyba, nuoma“, kurioms skirtas ankstesnis prekių ženklas, yra panašios į *Orange* teikiamas „radijo ir televizijos programų transliavimo, įskaitant transliavimą kabeline televizija ir internetu“ paslaugas.

59 Dėl prekių ženklu OBELIX saugomų 9 klasės prekių ir prekių ženklo MOBILIX paraiškoje nurodytų 42 klasės paslaugų palyginimo reikia nurodyti, kad Pirmosios instancijos teismas turėjo nuspręsti, jog „kompiuteriai, programų moduliai, į duomenų laikmenas įrašytos kompiuterinės programos“ ir „kompiuterių programavimo, kūrimo, programinės įrangos priežiūros ir atnaujinimo“ paslaugos yra panašios ir jis klaidingai neatsižvelgė į tai, jog 9 klasei priklausančių „elektrotechninių, elektroninių aparatų ir prietaisų“ gamybai neišvengiamai reikalingos 42 klasei priklausančios „tyrimų ir inžinerijos“ paslaugos.

60 Pagaliau skundžiamo sprendimo 69 punkte Pirmosios instancijos teismas klaidingai tvirtino, kad Bendrijos prekių ženklo paraiška skirta tik skirtingų formų telekomunikacijoms ir kad ankstesnė registracija nenurodo į jokią šio sektoriaus veiklą. Be to, tame pačiame skundžiamo sprendimo punkte Pirmosios instancijos teismas nesiremia jokiais faktais ar įrodymais nurodydamas, kad visais atvejais, kai ankstesnė teisė apima kompiuterius ir kai prašomu įregistruoti žymeniu žymimos prekės ar paslaugos yra susijusios su kompiuterio naudojimu, panašumo pripažinimas neišvengiamai viršytų apsaugos, kurią prekių ženklo savininkui suteikė teisės aktų leidėjas, objektą.

61 VRDT nurodo, kad savo argumentais, susijusiais su prekių ir paslaugų, žymimų ginčijamais prekių ženklais, panašumu, apeliantė siekia paneigti Pirmosios instancijos teismo atliktą faktinių aplinkybių vertinimą, o tai yra neleistina per apeliacinį procesą. Pirmosios instancijos teismas neiškraipė faktų ar įrodymų, teisingai nurodė prekių ir paslaugų sąrašą ir atliko palyginamąją analizę, grindžiamą tokiais kriterijais, kaip antai minėtų prekių gamintojo rūšis arba platinimo būdas.

— Teisingumo Teismo vertinimas

62 Pirmiausia reikia priminti, kad pagal Reglamento Nr. 40/94 septintą konstatuojamąją dalį suklaidinimo galimybė, kurios įvertinimas priklauso nuo daugelio veiksnių ir ypač nuo prekių ženklo žinomumo rinkoje, galimas susiejimas su vartojamu ar registruotu žymeniu, tarp prekių ženklo ar žymens ir tarp nurodytų prekių ar paslaugų egzistuojantis panašumas sudaro ypatingas aplinkybes, dėl kurių būtina suteikti Bendrijos prekių ženklo apsaugą pagal Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalies b punktą.

63 Kaip nurodyta šio sprendimo 46 punkte, visapusiškas galimybės supainioti vertinimas reiškia, kad veiksniams, į kuriuos atsižvelgiama, ypač prekių ženklų panašumui ir jais žymimų prekių ar paslaugų panašumui, būdinga tam tikra tarpusavio priklausomybė, nes mažą prekių ar paslaugų panašumo laipsnį gali kompensuoti didelis prekių ženklų panašumo laipsnis ir atvirkščiai.

64 Dėl Direktyvos 89/104 4 straipsnio 1 dalies b punkto, kuris iš esmės yra tapatus Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalies b punktui, Teisingumo Teismas nusprendė, jog į ankstesnio prekių ženklo skiriamąjį požymį ir ypač į jo gerą vardą reikia atsižvelgti vertinant, ar abiem prekių ženklais žymimų prekių ar paslaugų panašumas yra pakankamas, kad atsirastų galimybė supainioti (žr. minėto sprendimo *Canon* 24 punktą).

65 Kaip skundžiamo sprendimo 59 punkte teisingai nurodė Pirmosios instancijos teismas, siekiant įvertinti minėtų prekių ar minėtų paslaugų panašumą, reikia atsižvelgti į visus svarbius ryšį tarp prekių ar paslaugų apibūdinančius veiksnius. Šie veiksniai visų pirma apima jų rūšį, paskirtį, naudojimą ir tai, ar jos yra konkuruojančios tarpusavyje, ar papildančios vienos kitas (žr. minėto sprendimo *Canon* 23 punktą ir 2006 m. gegužės 11 d. Sprendimo *Sunrider prieš VRDT*, C-416/04 P, Rink. p. I-4237, 85 punktą).

66 Remdamasis šia teismų praktika skundžiamo sprendimo 61–70 punktuose Pirmosios instancijos teismas prekes ir paslaugas, žymimas prekių ženklais, dėl kurių kilo ginčas, palygino atlikdamas išsamią analizę, apibūdinančią ryšį tarp šių prekių ir paslaugų.

67 Todėl Pirmosios instancijos teismas nepadarė teisės klaidos palygindamas minėtas prekes ir paslaugas ir šiuo tikslu nesiremdamas prielaida, kad prekių ženklai, dėl kurių kilo ginčas, yra tapatūs bei kad ankstesnis prekių ženklas turi skiriamąjį požymį.

68 Kadangi apeliantė ginčija vertinimų, kuriuos Pirmosios instancijos teismas pateikė palygindamas prekes ir paslaugas, žymimas prekių ženklais, dėl kurių kilo ginčas, nuoseklumą ir pagrįstumą, reikia priminti, jog, kaip matyti iš EB 225 straipsnio 1 dalies ir Teisingumo Teismo statuto 58 straipsnio pirmosios pastraipos, apeliaciją galima paduoti tik teisės klausimais. Dėl šios priežasties tik Pirmosios instancijos teismas yra kompetentingas nustatyti ir vertinti bylai turinčius reikšmės faktus bei įrodymus. Faktų ir įrodymų vertinimas, išskyrus kai jie buvo iškraipyti, nėra teisės klausimas, dėl kurio galima pateikti apeliaciją Teisingumo Teismui (be kita ko, žr. 2002 m. rugsėjo 19 d. Sprendimo *DKV prieš VRDT*, C-104/00 P, Rink. p. I-7561, 22 punktą, 2006 m. sausio 12 d. Sprendimo *Deutsche SiSI-Werke prieš VRDT* 35 punktą ir 2006 m. birželio 22 d. Sprendimo *Storck prieš VRDT*, C-25/05 P, Rink. p. I-5719, 40 punktą).

69 Toks iškraipymas turi aiškiai išplaukti iš bylos medžiagos, kad nereikėtų iš naujo vertinti faktinių aplinkybių ir įrodymų (žr. 1998 m. gegužės 28 d. Sprendimo *New Holland Ford prieš Komisiją*, C-8/95 P, Rink. p. I-3175, 72 punktą; 2006 m. balandžio 6 d. Sprendimą *General Motors prieš Komisiją*, C-551/03 P, Rink. p. I-3173, 54 punktą ir 2006 m. rugsėjo 21 d. Sprendimo *JCB Service prieš Komisiją*, C-167/04 P, Rink. p. I-8935, 108 punktą).

70 Dėl 9 klasei priklausančių prekių ir paslaugų, kurioms skirta ankstesnė registracija, sąrašo, pateikiamo skundžiamo sprendimo 5 punkte ir šio sprendimo 9 punkte, skundžiamo sprendimo 62 punkte Pirmosios instancijos teismas nurodė, kad „ši teisė apima fotografijos, kino, optikos, mokymo ir video žaidimų sritis“.

71 Dėl 9 ir 16 klasėms priklausančių prekių ir paslaugų sąrašo, nurodyto Bendrijos prekių ženklo paraiškoje, kuris pateikiamas skundžiamo sprendimo 3 punkte ir šio sprendimo 8 punkte, tame pačiame 62 punkte Pirmosios instancijos teismas konstatavo, kad minėtoje paraiškoje įregistruota nurodyta sritis apima iš esmės tik visų formų telekomunikacijas.

72 Taigi nėra akivaizdu, kad Pirmosios instancijos teismo prekių ir paslaugų, žymimų prekių ženklais, dėl kurių kilo ginčas, sąrašų interpretacijai būdingi materialūs netikslumai ir kad šiais sąrašais Pirmosios instancijos teismas negalėjo tinkamai grįsti vertinimų, kuriuos apeliantė ginčija.

73 Todėl apeliantės argumentą, kad Pirmosios instancijos teismas iškraipė minėtus sąrašus, reikia atmesti kaip nepagrįstą.

74 Dėl tariamo prieštaravimo tarp skundžiamo sprendimo 62 punkte proceso kalba pateikto tvirtinimo „That list of goods and services is close to that which is claimed in the Community trade mark“ ir išvados, jog ankstesniu prekių ženklu saugomos prekės ir prekės, kurioms skirtas prašomas įregistruoti prekių ženklas, yra nepanašios, reikia priminti, kad klausimas, ar Pirmosios instancijos teismo sprendimo motyvai yra prieštaringi ar nepakankami, yra teisės klausimas, kuris gali būti pateiktas per apeliacinį procesą (žr. 1998 m. gegužės 7 d. Sprendimo *Somaco prieš Komisiją*, C-401/96 P, Rink. p. I-2587, 53 punktą; 2001 m. gruodžio 13 d. Sprendimo *Cubero Vermurie prieš Komisiją*, C-446/00 P, Rink. p. I-10315, 20 punktą ir 2007 m. vasario 8 d. Sprendimo *Groupe Danone prieš Ko*misiją, C-3/06 P, Rink. p. I-1331, 45 punktą).

75 Šiuo atžvilgiu reikia nurodyti, kad skundžiamo sprendimo 62 punkte siekiama išanalizuoti prekių ir paslaugų, kurioms skirta ankstesnė registracija, sąrašo bei paraiškoje įregistruoti prekių ženklą nurodytų prekių ir paslaugų sąrašo apimtį.

76 Iš šio skundžiamo sprendimo 62 punkto tikslo ir turinio matyti, jog tvirtinimas proceso kalba „That list of goods and services is close to that which is claimed in the Community trade mark“ turėjo būti parašytas taip, kad nurodytų šią prasmę:

„Šį prekių ir paslaugų sąrašą reikia palyginti su sąrašu, nurodytu Bendrijos prekių ženklo paraiškoje“.

77 Tačiau redakcinio pobūdžio klaida nedaro įtakos skundžiamo sprendimo motyvavimo nuoseklumui, nes šio sprendimo 62 punkte Pirmosios instancijos pateikti tvirtinimai, kalbant apie prekių ir paslaugų, žymimų prekių ženklais, dėl kurių kilo ginčas, sąrašų apimtį, neprieštarauja Pirmosios instancijos teismo išvadoms, šiuo atžvilgiu pateiktoms minėto sprendimo 63 ir 64 punktuose.

78 Todėl apeliantės nurodyta redakcinė klaida neturi būti laikoma motyvavimo klaida, galinčia pateisinti skundžiamo sprendimo panaikinimą šiuo atžvilgiu (žr. 1994 m. birželio 2 d. Sprendimo *de Compte prieš Parlamentą*, C-326/91 P, Rink. p. I-2091, 96 punktą).

79 Pagaliau dėl kitų argumentų, apeliantės pateiktų antrojo pagrindo pirmos dalies atžvilgiu, reikia konstatuoti, jog net jei apeliantė formaliai nurodo vertinimo arba motyvavimo klaidas, ji iš esmės siekia paneigti Pirmosios instancijos teismo atliktą faktų vertinimą.

80 Taigi, kaip nurodyta šio sprendimo 68 punkte, faktų ir įrodymų vertinimas, nebent jie buvo iškraipyti, nėra teisės klausimas, dėl kurio galima pateikti apeliacinį skundą Teisingumo Teisme.

81 Todėl antrojo pagrindo pirma dalis turi būti atmesta kaip iš dalies nepagrįsta ir iš dalies nepriimtina.

Dėl antrojo pagrindo antros dalies

— Šalių argumentai

82 Antrojo pagrindo, kuris subsidiariai pateikiamas prie pirmojo pagrindo, antra dalimi apeliantė nurodo, kad Pirmosios instancijos teismas pažeidė Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalies b punktą tvirtindamas, kad prekių ženklai, dėl kurių kilo ginčas, yra nepanašūs.

83 Apeliantės nuomone, Pirmosios instancijos teismas, siekdamas įvertinti šių prekių ženklų panašumą, netaikė tinkamų kriterijų ir atliko tai mechaniškai, neatsižvelgdamas į palyginimo tikslą.

84 Kalbant apie vizualų panašumą, Pirmosios instancijos teismas nepagrįstai pabrėžė minėtų prekių ženklų skirtumus, nors pagal bendruosius prekių ženklų principus bendri elementai paprastai yra svarbesni už skirtingus elementus.

85 Be to, skundžiamo sprendimo 75 punkte Pirmosios instancijos teismas neatsižvelgė į savo paties praktiką, išplaukiančią iš 2003 m. spalio 14 d. Sprendimo *Phillips-Van Heusen prieš VRDT – Pash Textilvertrieb und Einzelhandel (BASS)* (T-292/01, Rink. p. II-4335, 50 punktas), pagal kurią visuomenė dėmesį į žodinio prekių ženklo pirmąsias raides atkreipia bent jau taip pat kaip ir į tokio prekių ženklo viduryje esančias raides.

86 Fonetinio bei konceptualaus panašumo vertinimas, kurį Pirmosios instancijos teismas atliko skundžiamo sprendimo 77–79 punktuose, yra klaidingi tiek, kiek, apeliantės nuomone, jie negrindžiami Pirmosios instancijos teismui nurodytomis faktinėmis aplinkybėmis.

87 Be to, skundžiamo sprendimo 79 punkte Pirmosios instancijos teismo pateikti argumentai pažeidžia principą, pagal kurį galimybė supainioti yra tuo didesnė, kuo žinomesnis yra ankstesnis prekių ženklas arba kuo ryškesnis jo skiriamasis požymis.

88 Apeliantė kaltina Pirmosios instancijos teismą ir tuo, kad skundžiamo sprendimo 80–82 punktuose jis taikė „nuslopinimo“ teoriją, nes ši teorija taikoma tik galutiniame galimybės supainioti vertinimo etape, o ne kai prekių ženklai, dėl kurių kilo ginčas, yra panašūs vizualiai ar fonetiškai arba ir vizualiai, ir fonetiškai.

89 Pagaliau apeliantė tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas klaidingai suprato jos argumentą skundžiamo sprendimo 85 punkte nurodydamas, kad ji remiasi išimtine teise dėl priesagos „ix“ naudojimo, kai ji patvirtino esanti prekių ženklų, sukurtų panašiai kaip MOBILIX, šeimos savininkė. Taigi prekių ženklų šeimos egzistavimas paprastai laikomas aiškia galimybės supainioti priežastimi net ir nesant fonetinių ir vizualių panašumų.

90 VRDT nuomone, tarp apeliantės nurodytų argumentų teisės klausimams priskirtinas tik tas, kuriuo siekiama sužinoti, ar Pirmosios instancijos teismas galėjo teisėtai nuspręsti, kad konceptualūs nagrinėjamų žymenų skirtumai gali nuslopinti egzistuojančius jų fonetinius ir vizualius panašumus. Taigi Pirmosios instancijos teismas teisingai išnagrinėjo visas aplinkybes, į kurias pagal nusistovėjusią teismų praktiką turi būti atsižvelgiama visapusiškai vertinant galimybę supainioti.

— Teisingumo Teismo vertinimas

91 Dėl argumento, kad Pirmosios instancijos teismas, atlikdamas vizualų dviejų nagrinėjamų žymenų palyginimą, pabrėžė pastarųjų skirtumus, užuot ieškojęs jų panašumų, pakanka konstatuoti, jog apeliantė iš tikrųjų siekia paneigti Pirmosios instancijos teismo atliktą faktinių aplinkybių vertinimą, o tai, remiantis šio sprendimo

68 punkte nurodyta teismų praktika, nėra, išskyrus faktų ir įrodymų iškraipymo atvejį, teisės klausimas, dėl kurio galima pateikti apeliacinį skundą Teisingumo Teisme.

92 Dėl tvirtinimo, kad Pirmosios instancijos teismas neatsižvelgė į savo paties praktiką pripažindamas, jog paprastai vartotojo dėmesys labiausiai krypsta į žodžio pradžią, pakanka nurodyti, jog minėtas konstatavimas neprieštarauja apeliantės nurodytam konstatavimui ir kad visiškai nelaikydamas tokios taisyklės absoliučiu principu Pirmosios instancijos teismas tik nurodė, jog taip yra šiuo atveju. Taigi dėl tokio faktinio pobūdžio vertinimo negalima pateikti apeliacinio skundo Teisingumo Teisme.

93 Be to, reikia nurodyti, kad tvirtindama, jog skundžiamo sprendimo 77–79 punktuose Pirmosios instancijos teismo atlikti fonetinio ir konceptulaus panašumo vertinimai yra klaidingi tiek, kiek jie negrindžiami Pirmosios instancijos teismui nurodytomis aplinkybėmis, apeliantė siekia, kad Teisingumo Teismas Pirmosios instancijos teismo atliktą faktinių aplinkybių vertinimą pakeistų savu.

94 Nebuvo nurodyta, kad Pirmosios instancijos teismas iškraipė faktus ir įrodymus, todėl Teisingumo Teismas nėra kompetentingas atlikti jų vertinimą.

95 Svarbu nurodyti, kad apeliantė remiasi klaidingai interpretuojamu skundžiamu sprendimu tvirtindama, jog šio sprendimo 79 punkte pateiktas Pirmosios instancijos

teismo argumentavimas pažeidžia prekių ženklų teisės principą, pagal kurį galimybė supainioti yra tuo didesnė, kuo žinomesnis yra ankstesnis prekių ženklas arba kuo ryškesnis jo skiriamasis požymis.

96 Minėtame skundžiamo sprendimo 79 punkte atlikdamas faktinių aplinkybių vertinimą Pirmosios instancijos teismas tik konstatavo faktą, kurio Teisingumo Teismui nepriklauso tikrinti, kad žymuo OBELIX siejasi su garsiu animacinio filmo personažu ir todėl konceptualiai skiriasi nuo žymens MOBILIX, ir nepateikė nuomonės dėl prekių ženklo OBELIX žinomumo.

97 Dėl aplinkybės, kad apeliantė kritikuoja tai, jog Pirmosios instancijos teismas taikė „nuslopinimo“ teoriją, reikia nurodyti, jog Pirmosios instancijos teismas išnagrinėjo visus įrodymus, į kuriuos, remiantis nusistovėjusia teismų praktika, reikia atsižvelgti atliekant visapusišką galimybės supainioti vertinimą.

98 Taigi iš teismų praktikos išplaukia, jog visapusiškas galimybės supainioti vertinimas reiškia, kad dviejų žymenų konceptualūs skirtumai gali nuslopinti jų skambėjimo ir vizualius panašumus, kai bent vieno iš žymenų reikšmė yra tokia aiški ir apibrėžta, kad atitinkama visuomenė gali ją iš karto suvokti (žr. šiuo klausimu 2006 m. sausio 12 d. Sprendimo *Ruiz-Picasso ir kt. prieš VRDT*, C-361/04 P, Rink. p. I-643, 20 punktą bei 2006 m. kovo 23 d. Sprendimo *Mühlens prieš VRDT,* C-206/04 P, Rink. p. I-2717, 35 punktą).

99 Todėl Pirmosios instancijos teismas neturėtų būti kritikuojamas už tai, kad skundžiamo sprendimo 81 punkte taikė minėtą nuslopinimo teoriją.

100 Pagaliau dėl apeliantės argumento, susijusio su tuo, jog ji yra prekių ženklų, kuriems būdinga priesaga „ix“, šeimos savininkė, reikia nurodyti, kad nors apeliantė nurodė kelis ankstesnius minėtos šeimos prekių ženklus, savo protestą ji grindė tik ankstesniu prekių ženklu OBELIX.

101 Tuo atveju, kai protestas grindžiamas kelių prekių ženklų, kuriems būdingi tokie patys požymiai, leidžiantys juos laikyti prekių ženklų „šeimos“ ar „serijos“ dalimi, egzistavimu, siekiant įvertinti galimybės supainioti buvimą, reikia atsižvelgti į tai, jog, esant prekių ženklų „šeimai“ ar „serijai“, tokia galimybė supainioti atsiranda būtent dėl to, jog vartotojas gali suklysti dėl prekių ar paslaugų, kurioms skirtas prašomas įregistruoti prekių ženklas, kilmės ir klaidingai manyti, kad jis priklauso šiai prekių ženklų šeimai ar serijai (žr. šiuo klausimu minėto sprendimo *Ponte Finanziaria prieš VRDT ir F.M.G. Textile*, (anksčiau – *Marine Enterprise Projects*), 62 ir 63 punktus).

102 Todėl atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia atmesti antrojo pagrindo antrą dalį kaip iš dalies nepriimtiną ir iš dalies nepagrįstą.

Dėl trečiojo pagrindo, susijusio su Reglamento Nr. 40/94 74 straipsnio pažeidimu

Šalių argumentai

103 Pirmiausia apeliantė kaltina Pirmosios instancijos teismą tuo, kad jis pažeidė Reglamento Nr. 40/94 74 straipsnį skundžiamo sprendimo 36 punkte atmesdamas

jos tvirtinimą, jog Apeliacinė taryba turėjo pripažinti prekių ženklo OBELIX platų žinomumą, ryškų skiriamąjį požymį ir gerą vardą, nes kita procedūros minėtoje Apeliacinėje taryboje šalis šių faktų visiškai neginčijo.

104 Apeliantė tvirtina, jog reikia atskirti situaciją, kai *Orange* nedalyvavo protesto procedūroje Apeliacinėje taryboje ir VRDT galėjo priimti savo sprendimą remdamasi tik apeliantės, t. y. protestą pateikusios šalies, pateiktais įrodymais, nuo situacijos, kai *Orange* tokioje procedūroje dalyvavo. Pastaruoju atveju, jeigu *Orange* neginčijo apeliantės tvirtinimų, būtų absurdiška reikalauti, kad pastaroji pateiktų visus savo tvirtinimų pagrindimus, nes nė viena Bendrijos teisės taisyklė ar principas neįpareigoja šalies pateikti įrodymus, kad būtų patvirtinta tai, ko kita šalis neginčijo.

105 Apeliantės nuomone, Pirmosios instancijos teismas pažeidė Reglamento Nr. 40/94 74 straipsnį, kaip ir Apeliacinė taryba atsisakydamas pripažinti, jog prekių ženklas OBELIX yra plačiai žinomas, turi ryškų skiriamąjį požymį ir gerą vardą.

106 Nurodydama minėtą sprendimą *Vedial prieš VRDT*, VRDT tvirtina, jog darant prielaidą, kad šalys nesiginčija dėl prekių ženklo „Obelix" gero vardo, Pirmosios instancijos teismas neturi to konstatuoti ir privalo patikrinti, ar ginčijamame sprendime nusprendusi, kad prekių ženklai, dėl kurių kilo ginčas, nėra panašūs, Apeliacinė taryba nepažeidė Reglamento Nr. 40/94. Vykstant *inter partes* procedūrai VRDT, joks principas nereikalauja laikyti patvirtintais faktus, kurių neginčijo kita šalis.

Teisingumo Teismo vertinimas

107 Visų pirma reikia pažymėti, kad apeliantės pateiktas kaltinimas, susijęs su tuo, jog Pirmosios instancijos teismas pažeidė Reglamento Nr. 40/94 74 straipsnį atsisakydamas pripažinti prekių ženklo „Obelix“ platų žinomumą, ryškų skiriamąjį požymį ir gerą vardą, yra grindžiamas klaidingai interpretuojamais skundžiamo sprendimo 32–36 punktais, todėl yra nepagrįstas.

108 Iš tikrųjų skundžiamo sprendimo 32–36 punktuose Pirmosios instancijos teismas nenagrinėjo, ar prekių ženklas OBELIX yra plačiai žinomas, turi ryškų skiriamąjį požymį ir gerą vardą, o tik patikrino apeliantės nurodyto pagrindo, susijusio su Reglamento Nr. 40/94 74 straipsnio 1 dalies pažeidimu, pagal kurį, nesant *Orange* prieštaravimų, Apeliacinė taryba turėjo laikyti patvirtintu apeliantės pateiktą vertinimą, susijusį su prekių ženklu OBELIX, pagrįstumą.

109 Kadangi apeliantė nurodo, jog konstatuodamas, kad Apeliacinė taryba nepažeidė Reglamento Nr. 40/94 74 straipsnio 1 dalies, Pirmosios instancijos teismas pats pažeidė šią nuostatą, šį kaltinimą reikia atmesti kaip nepriimtiną.

110 Tačiau jei apeliantas ginčija Pirmosios instancijos teismo pateiktą Bendrijos teisės aiškinimą arba jos taikymą, pirmojoje instancijoje išnagrinėti teisės klausimai gali būti dar kartą išnagrinėti apeliaciniame procese. Iš tiesų, jeigu apeliantas negalėtų pagrįsti savo apeliacinio skundo ieškinio pagrindais ir argumentais, kuriuos jis buvo pateikęs

Pirmosios instancijos teisme, minėtas procesas iš dalies netektų savo prasmės (be kita ko, žr. 2003 m. kovo 6 d. Sprendimo *Interporc prieš Komisiją*, C-41/00 P, Rink. p. I-2125, 17 punktą ir minėto sprendimo *Storck prieš VRDT* 48 punktą).

111 Pagal EB 225 straipsnį, Teisingumo Teismo statuto 58 straipsnio pirmąją pastraipą ir Teisingumo Teismo procedūros reglamento 112 straipsnio 1 dalies pirmosios pastraipos c punktą apeliaciniame skunde turi būti tiksliai nurodyti prašomo panaikinti sprendimo ginčijami elementai bei teisiniai argumentai, kuriais prašymas konkrečiai grindžiamas. Šio reikalavimo netenkina apeliacinis skundas, kuriame nepateikiami net argumentai, konkrečiai skirti ginčijamame sprendime padarytai teisės klaidai identifikuoti, bet tik atkartojami arba pažodžiui perkeliami ieškinio pagrindai ir argumentai, kurie jau buvo pateikti Pirmosios instancijos teisme (be kita ko, žr. 2000 m. liepos 4 d. Sprendimo *Bergaderm ir Goupil prieš Komisiją*, C-352/98 P, Rink. p. I-5291, 34 ir 35 punktus bei minėto sprendimo *Storck prieš VRDT* 47 punktą).

112 Taigi Pirmosios instancijos teisme jau nurodžiusi, kad kadangi *Orange* neginčijo jos tvirtinimų, pateiktų per protesto procedūrą, VRDT turėjo remtis tuo, jog prekių ženklas OBELIX turi gerą vardą, šio pagrindo atžvilgiu apeliantė tik pakartoja Pirmosios instancijos teisme pateiktą argumentą ir nenurodo priežasčių, dėl kurių šis teismas padarė teisės klaidą skundžiamo sprendimo 32–36 punktuose atmetęs minėtą argumentą.

113 Todėl trečiasis apeliantės nurodytas pagrindas, susijęs su Reglamento Nr. 40/94 74 straipsnio 1 dalies pažeidimu, turi būti atmestas kaip iš dalies nepagrįstas ir iš dalies nepriimtinas.

Dėl ketvirtojo pagrindo, susijusio su Reglamento Nr. 40/94 63 straipsnio ir Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 135 straipsnio 4 dalies pažeidimu dėl to, kad buvo atmestas reikalavimas panaikinti ginčijamą sprendimą dėl Reglamento Nr.40/94 8 straipsnio 5 dalies netaikymo

Šalių argumentai

114 Apeliantės nuomone, atmesdamas kaip nepriimtiną jos reikalavimą, grindžiamą Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 5 dalimi, Pirmosios instancijos teismas rėmėsi neteisingu proceso dėl ieškinių, pateiktų dėl Apeliacinių tarybų sprendimų, dalyko aiškinimu ir todėl pažeidė Reglamento Nr. 40/94 63 straipsnį bei Procedūros reglamento 135 straipsnio 4 dalį.

115 Iš tikrųjų Pirmosios instancijos teismas neatsižvelgė į savo paties praktiką, nurodytą 2005 m. lapkričio 9 d. jo priimtam sprendime *Focus Magazin Verlag prieš VRDT – ECI Telecom (HI-FOCuS)* (T-275/03, Rink. p. II-4725, 37 punktas), pagal kurią iš VRDT instancijų funkcinio tęstinumo išplaukia, jog pagal Reglamento Nr. 40/94 74 straipsnio 1 dalį *in fine* Apeliacinė taryba turi pagrįsti savo sprendimą visomis faktinėmis ir teisinėmis aplinkybėmis, kurias susijusi šalis nurodė per procedūrą padalinyje, priėmusiame sprendimą pirmojoje instancijoje, arba, esant to paties straipsnio 2 dalyje numatytai vienintelei sąlygai, per apeliacinę procedūrą.

116 Apeliantė tvirtina, kad nors argumentai, kuriuos ji pateikė Apeliacinei tarybai, buvo grindžiami Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalies b punktu, tinkamai interpretuojami per protesto ir apeliacinę procedūras pateikti dokumentai rodo, kad ji nuolat tvirtino, jog plačiai žinomas prekių ženklas, nurodytas kartu skaitomuose šio reglamento 8 straipsnio 1 dalyje ir 2 dalies c punkte, yra taip pat ir „gerą vardą“ turintis

prekių ženklas minėto reglamento 8 straipsnio 5 dalies prasme ir kad jis taip pat turi būti saugomas pagal šią nuostatą.

117 Be to, Apeliacinės tarybos tvirtinimas, kad apeliantė aiškiai apribojo savo ieškinį klausimais, susijusiais su Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalimi, yra neteisingas, ir tai apeliantė ginčijo Pirmosios instancijos teisme. Pirmosios instancijos teisme apeliantė nagrinėjo ir ryšį tarp Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 2 ir 5 dalių, kad nustatytų, jog atitinkamai šių nuostatų saugomi prekių ženklai šiandien turi tą pačią prasmę. Pirmosios instancijos teismas klaidingai neišnagrinėjo šio argumento skundžiamame sprendime nusprendęs, kad šis reikalavimas yra nepriimtinas.

118 VRDT nurodo, kad užuot ginčijusi Apeliacinės tarybos sprendimą dėl to, kad jame nurodoma, jog apeliacija grindžiama tik Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalimi ir kad taip pažeidžiamas šio reglamento 74 straipsnis, apeliantė savo ieškinyje, pateiktame Pirmosios instancijos teisme, ją kaltino Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 5 dalies pažeidimu. Kadangi Apeliacinė taryba nenagrinėjo minėtos Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 5 dalies, Pirmosios instancijos teismas, remdamasis savo procedūros reglamento 135 straipsnio 4 dalimi, teisingai nusprendė, jog apeliantė negalėjo prašyti Pirmosios instancijos teismo priimti sprendimą dėl prašymo, kuriuo siekiama šios nuostatos taikymo.

Teisingumo Teismo vertinimas

119 Dėl Pirmosios instancijos teismo atliktos analizės siekiant nustatyti Apeliacinės tarybos išnagrinėtos bylos ginčo dalyką reikia nurodyti, kad nors skundžiamo sprendimo 20 punkte Pirmosios instancijos teismas konstatavo, jog apeliantė Apeliacinėje taryboje visiškai neprašė galimo Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 5 dalies taikymo, ir todėl ji šio klausimo nenagrinėjo, tame pačiame punkte jis taip pat konstatavo, jog proteste dėl paraiškos įregistruoti prekių ženklą ir Apeliacinėje taryboje apeliantė rėmėsi savo

ankstesnio prekių ženklo geru vardu tik minėto reglamento 8 straipsnio 1 dalies b punkto taikymo kontekste, t. y. siekdama pagrįsti galimybę suklaidinti atitinkamą visuomenę.

120 Todėl Pirmosios instancijos teismas neturi būti kaltinamas tuo, kad siekdamas nustatyti Apeliacinės tarybos išnagrinėtos bylos ginčo dalyką rėmėsi tik Apeliacinėje taryboje pateiktais apeliantės tvirtinimais. Priešingai, Pirmosios instancijos teismas įsitikino, kad iš Protestų skyriuje pateiktų apeliantės tvirtinimų neišplaukia, jog jos protestas buvo grindžiamas ir Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 5 dalimi.

121 Todėl konstatavęs, kad santykinis atsisakymo registruoti pagrindas, numatytas Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 5 dalyje, nėra Apeliacinės tarybos išnagrinėtos bylos ginčo dalykas, Pirmosios instancijos teismas teisingai atmetė šį pagrindą kaip nepriimtiną.

122 Iš tikrųjų apeliantė neturėjo teisės Pirmosios instancijos teisme pakeisti ginčo ribų, nustatytų jos pačios ir *Orange* reikalavimuose bei tvirtinimuose (žr. šiuo klausimu 2007 m. balandžio 26 d. Sprendimo *Alcon prieš VRDT*, C-412/05 P, Rink. p. I-3569, 43 punktą).

123 Pagal Reglamento Nr. 40/94 63 straipsnį Pirmosios instancijos teismo vykdomą kontrolę sudaro VRDT apeliacinių tarybų sprendimų teisėtumo kontrolė. Pirmosios instancijos teismas gali panaikinti arba pakeisti sprendimą, dėl kurio pareikštas

ieškinys, tik tuomet, jeigu jį priimant egzistavo vienas iš panaikinimo ar pakeitimo pagrindų, išvardytų šio reglamento 63 straipsnio 2 dalyje (žr. šiuo klausimu 2007 m. kovo 13 d. Sprendimo *VRDT prieš Kaul*, C-29/05 P, Rink. p. I-2213, 53 punktą).

124 Iš Pirmosios instancijos procedūros reglamento 135 straipsnio 4 dalies matyti, kad šalys negali pakeisti Apeliacinės tarybos išnagrinėtos bylos ginčo dalyko.

125 Dėl tvirtinimo, kad Apeliacinė taryba klaidingai nusprendė, jog Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 5 dalis nėra ginčo dalykas, reikia nurodyti, kad kadangi apeliantė nurodė pagrindą, kuris nebuvo nurodytas Pirmosios instancijos teisme pateiktame ieškinyje dėl šio sprendimo panaikinimo, toks tvirtinimas yra naujas ginčo dalyką išplečiantis pagrindas, kuris negali būti pirmą kartą pateiktas apeliacinėje instancijoje.

126 Iš tikrųjų leisti šaliai Teisingumo Teisme pirmą kartą nurodyti pagrindą, kuris nebuvo nurodytas Pirmosios instancijos teisme, reikštų leisti jai pateikti Teisingumo Teismui, kurio kompetencija apeliaciniame procese yra ribota, nagrinėti platesnės apimties ginčą nei tas, kurį nagrinėjo Pirmosios instancijos teismas. Apeliaciniame procese Teisingumo Teismas turi kompetenciją tik ištirti pirmojoje instancijoje nagrinėtų pagrindų teisinius vertinimus (be kita ko, žr. 1994 m. birželio 1 d. Sprendimo *Komisija prieš Brazzelli Lualdi ir kt.*, C-136/92 P, Rink. p. I-1981, 59 punktą; 2000 m. kovo 30 d. Sprendimo *VBA prieš VGB ir kt.*, C-266/97 P, Rink. p. I-2135, 79 punktą; 2004 m. balandžio 29 d. Sprendimo *Henkel prieš VRDT*, C-456/01 P ir C-457/01 P, Rink. p. I-5089, 50 punktą bei minėto sprendimo *JCB Service prieš Komisiją* 114 punktą).

127 Iš to išplaukia, kad ketvirtąjį pagrindą reikia atmesti kaip iš dalies nepagrįstą ir iš dalies nepriimtiną.

Dėl penktojo pagrindo, susijusio su Reglamento Nr. 40/94 63 straipsnio ir Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento pažeidimu dėl to, kad buvo pripažintas nepriimtinu apeliantės reikalavimas, kuriuo siekiama grąžinti bylą Apeliacinei tarybai nagrinėti iš naujo

Šalių argumentai

128 Apeliantės nuomone, per posėdį Pirmosios instancijos teisme jos pateiktas reikalavimas yra ne naujas, o Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 5 dalimi grindžiamą reikalavimą papildantis reikalavimas. Pagrindinis reikalavimas neišvengiamai apima visus su juo susijusius reikalavimus, todėl ginčo dalykas nesikeičia kiekvieną kartą, pradinį reikalavimą papildžius papildomu reikalavimu.

129 Todėl pripažinęs minėtą apeliantės reikalavimą nepriimtinu dėl to, kad jis yra ginčo dalyką keičiantis naujas reikalavimas, Pirmosios instancijos teismas pažeidė Reglamento Nr. 40/94 63 straipsnį ir savo procedūros reglamento 44, 48 straipsnius ir 135 straipsnio 4 dalį.

130 VRDT tvirtina, kad nagrinėjamas reikalavimas grindžiamas nauju pagrindu, pagal kurį Apeliacinė taryba pažeidė Reglamento Nr. 40/94 74 straipsnio 1 dalį nepriėmusi sprendimo dėl šio reglamento 8 straipsnio 5 dalies taikymo, ir kad apeliantė šį pagrindą pateikė tik tuomet, kai suprato, jog jos nurodytas pagrindas dėl pastarosios nuostatos pažeidimo yra nepriimtinas. Kadangi šis papildomas pagrindas buvo pateiktas tik per posėdį, VRDT mano, jog Pirmosios instancijos teismas, remdamasis Procedūros reglamento 44 ir 48 straipsniais, teisingai jį pripažino nepriimtinu.

Teisingumo Teismo vertinimas

131 Kaip matyti iš skundžiamo sprendimo 119–124 punktų, Pirmosios instancijos teismas teisingai atmetė kaip nepriimtiną pagrindą, susijusį su Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 5 dalies pažeidimu.

132 Todėl šį apeliantės pagrindą, kuriuo ji kaltina Pirmosios instancijos teismą naujais pripažinus reikalavimus, kuriuos ji papildomai pateikė prie pagrindo, susijusio su Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 5 dalies pažeidimu, reikia laikyti netinkamu, net jeigu Pirmosios instancijos teismas jį būtų pripažinęs pagrįstu.

Dėl šeštojo pagrindo, susijusio su Reglamento Nr. 40/94 63 straipsnio ir Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 135 straipsnio 4 dalies pažeidimo dėl to, kad buvo atsisakyta priimti tam tikrus dokumentus

Šalių argumentai

133 Apeliantė nurodo, kad pripažindamas nepriimtinais tam tikrus dokumentus, kuriuos ji pirmą kartą pateikė Pirmosios instancijos teismui, šis teismas pažeidė Reglamento Nr. 40/94 63 straipsnį ir savo procedūros reglamento 135 straipsnio 4 dalį.

134 Šiuo atveju apeliantė pateikė Pirmosios instancijos teismui naujus įrodymus tik todėl, kad Apeliacinė taryba manė, jog jai pateikti apeliantės įrodymai yra nepakankami.

135 VRDT nuomone, reikia atmesti šeštąjį pagrindą tiek, kiek Pirmosios instancijos teismo užduotis yra kontroliuoti apeliacinių tarybų sprendimų teisėtumą, o ne tikrinti, ar tuo momentu, kai priimamas sprendimas dėl vieno iš tokių sprendimų, jis gali teisėtai priimti tokią pačią rezoliucinę dalį turintį naują sprendimą. Todėl Apeliacinei tarybai negali būti priekaištaujama dėl neteisėtumo jai nenurodytų faktinių aplinkybių atžvilgiu.

Teisingumo Teismo vertinimas

136 Skundžiamo sprendimo 16 punkte Pirmosios instancijos teismas teisingai nurodė, kad jam pateiktu ieškiniu siekiama patikrinti VRDT apeliacinių tarybų sprendimų teisėtumą pagal Reglamento Nr. 40/94 63 straipsnį.

137 Iš šios nuostatos matyti, kad faktinės aplinkybės, kurių šalys nenurodė VRDT instancijose, negali būti pateikiamos nagrinėjant ieškinį Pirmosios instancijos teisme.

138 Iš minėtos nuostatos taip pat matyti, kad Pirmosios instancijos teismas neturi iš naujo vertinti faktinių aplinkybių, remdamasis pirmą kartą jam pateiktais įrodymais. Iš tikrųjų VRDT apeliacinės tarybos sprendimo teisėtumas turi būti vertinamas atsižvelgiant į informaciją, kurią ji turėjo sprendimo priėmimo momentu.

139 Šiuo atžvilgiu Teisingumo Teismas jau nurodė, jog iš Reglamento Nr. 40/94 61 straipsnio 2 dalies ir 76 straipsnio išplaukia, kad nagrinėdama apeliaciją Apeliacinė taryba tiek kartų, kiek reikia, pasiūlo šalims pateikti atsiliepimus į jos pačios joms pateiktas pastabas ir kad ji gali priimti sprendimą dėl įrodymų pateikimo ir gavimo

priemonių, tarp kurių yra ir dokumentų ir įrodymų pateikimas. Savo ruožtu Reglamento Nr. 40/94 62 straipsnio 2 dalyje paaiškinama, kad jeigu Apeliacinė taryba perduoda bylą nagrinėti toliau tam skyriui, kurio sprendimas buvo apskųstas, šis skyrius privalo vadovautis Apeliacinės tarybos *ratio decidendi* „tol, kol nepasikeičia faktai“. Tokios nuostatos patvirtina galimybę papildyti faktines aplinkybes įvairiose procedūros VRDT stadijose (minėto sprendimo *VRDT prieš Kaul* 58 punktas).

140 Todėl apeliantė negali remtis tuo, kad turėjo nepakankamai galimybių pateikti įrodymus VRDT.

141 Be to, reikia priminti, kad Reglamento Nr. 74 straipsnio 2 dalyje nurodoma, jog VRDT gali neatsižvelgti į faktus ar įrodymus, kurių šalys nepateikė laiku.

142 Šiuo atžvilgiu Teisingumo Teismas nurodė, kad kadangi susijusi šalis faktų ir įrodymų nenurodė ir nepateikė nei per terminą, kuris šiuo tikslu jai buvo nustatytas pagal Reglamento Nr. 40/94 nuostatas, nei „laiku“ minėto reglamento 74 straipsnio 2 dalies prasme, minėta šalis neturi besąlyginės teisės reikalauti, jog VRDT apeliacinė taryba į juos atsižvelgtų, kai pastaroji, atvirkščiai, turi diskreciją nuspręsti, ar reikia į juos atsižvelgti sprendimo, kurį ji prašoma priimti, tikslais (žr. minėto sprendimo *VRDT prieš Kaul* 63 punktą).

143 Tačiau įrodymai, kurie niekada nebuvo pateikti VRDT, bet kuriuo atveju nebuvo pateikti laiku ir negali būti laikomi Apeliacinės tarybos sprendimo teisėtumo kriterijumi.

144 Kadangi Pirmosios instancijos teismo sprendimas atmesti kaip nepriimtinus pirmą kartą jam pateiktus įrodymus yra pateisinamas pagal Reglamento Nr. 40/94

63 straipsnio nuostatas, nebėra reikalo nagrinėti apeliantės argumentų dėl nurodyto Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 135 straipsnio 4 dalies pažeidimo.

145 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia atmesti šeštąjį pagrindą kaip nepagrįstą.

146 Kadangi negalima patvirtinti nė vieno apeliantės nurodyto pagrindo, reikia atmesti visą jos apeliacinį skundą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

147 Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį, taikomą apeliaciniame procese pagal to paties reglamento 118 straipsnį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to prašė. Kadangi VRDT prašė priteisti bylinėjimosi išlaidas iš apeliantės ir pastaroji pralaimėjo apeliacinį procesą, ji turi jas padengti.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

1. Atmesti apeliacinį skundą.

2. *Les Éditions Albert René Sàrl* padengia bylinėjimosi išlaidas.

Parašai.